

Перийзат ИМАМАТДИНОВА

Қараөзегим

01/11/17 17:07:17

Книга должна быть
Возвращена не позже
Указанного здесь срока
Количество предыдущих
выдач _____

ПЕРИЙЗАТ ИМАМАТДИНОВА

ҚАРАӨЗЕГИМ

НӨКИС
«AVANGARD-BASPA»
2022

УОК 821.512.121-1 (081)
КБК 5Қар
И67

Имаматдинова П. Қараөзегим
[Текст]:– Нөкис: «Avangard-baspa»
баспасы, 2022.– 32 б.

П. Имаматдинованың «Қараөзегим» атамасындағы бул кітабында ана Ұятан, ата-ана туысқанлы, ана тилимизде таза сөйлеуге шақырыу хәм арнау қосықлары орын алған.

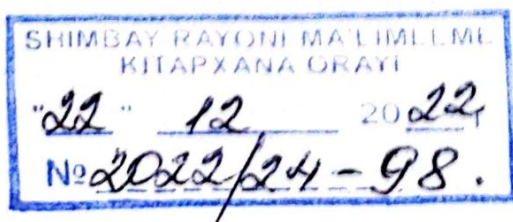
Жас шайыра қызымыздың дөретиушилик жұмыстарында табыслар тилеймиз.

П и к и р б и л д и р и у ш и

Әбдиқадир Қайыпов — Қарақалпақстан Жазыушылар аўқамының азғасы. Орайлық Азия Жазыушылары хәм тарийхшылары аўқамының «Туран бирлиги – Мықлы қәлемгер» медалының ийеси.

ISBN 978-9943-4403-4415-0-7

© ИМАМАТДИНОВА П., 2022
© AVANGARD-BASPA, 2022

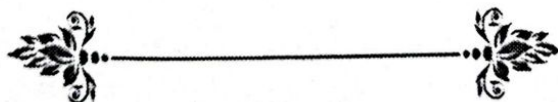
АТА-АНА

Ата-ана мийўалы дарақ,
Бала болар оның жемиси.
Тәрбиялап адам қылады,
Ислериниң болмас кемиси.

Улы-қызын еслеп кеўили толар,
Гейде сени айтып мақтап та алар.
Алыс сапарларға кетсең асығып,
Келгениңше жолыңа қарап та турар.

Жақсы пазыйлетлер сиңирер бойға,
Батады бизди деп мың қыйлы ойға,
Ертең ел-журтына келтирсин пайда,
Деген қыял менен жасайды олар.

Қай жерде де тилер саған жақсылық,
Бахтыңды қәлейди жүрсең мәсирип.
Қанша алыс сапарларға шексең де,
Ата-анаң алдына жуўыр асығып.

НӘПСИҢИЗГЕ УСТАЗ БОЛЫҢ, АДАМЛАР

Қағылмайын десеңиз туұры жолдан,
Дәулетим таймасын десеңиз қолдан,
Өзиңиз тыймақшы болсаңыз молдан,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

Қалмау ушын өкинип ең соңында,
Алданбай бул өмирдің жолында,
Десеңиз: ислерим кетсин оңында,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

Байысаңыз ҳарамнан жыйылыудан,
Бир алсаңыз қыйын болар тыйылыудан,
Қорқсаңыз жарты жолда қыйылыудан,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

Барыңызға қанәәт ете билип,
Ҳадаллықты жолдас ете билип,
Өмирде туұры жолдан кете билип,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

Буйырмайды аңсат ғана алғаныңыз,
Биреулерди қыйын халға салғаныңыз,
Болар қуры гүналарға қалғаныңыз,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

Өзгелер ҳақын жеп, дастурхан толып,
Мәңгилик емес бул, қалады солып,
Есиң болса, хұжданыңа шәкирт болып,
Нәпсиңизге устаз болың, адамлар.

АЛДЫҢЫЗДА БАС ИЙЕМИЗ, МУҒАЛЛИМ

Бир кәсип бар даңқы көкке тараған,
Бәрқулла ел хызметине жараған,
Ис буйырса мен жомалап бараман,
Алдыңызда бас ийемиз, муғаллим.

Оқыұшы өмирінде орныңыз үлкен,
Хәмийше алғыслар аласыз елден,
Сонлықтан, сизиң орныңыз төрден,
Алдыңызда бас ийемиз, муғаллим.

Алжассақ та гейде етип балалық,
Күйдирсек те гейде қылып шалалық,
Сонда да жалықпайсыз, айтып даналық,
Алдыңызда бас ийемиз, муғаллим.

Ашыұланған, бақырған ўақтыңыз болды,
Түсиниспей қапа болған ўақтымыз болды,
Лек, сизден бәрқулла кеўлимиз толды,
Алдыңызда бас ийемиз, муғаллим.

Устаз да инсан ғой, ол да шаршайды,
Қашанғы бар күшин бизге жумсайды?
Ол да бир күн дем алыўды қумсайды,
Алдыңызда бас ийемиз, муғаллим.

Қыйын ғой мыңсан жастың кеўлине қараў,
Пүткил өмирин жасларға, билимге арнаў,

Рахмет айтып жаздым бүгін қутлықлау,
Алдыңызда бас ийеміз, муғаллим.

Алдыңыз жеті жастан қушағыңызға,
Жеттик усы күнге қушағыңызда,
Ақ енді бизди деп шашларыңызға,
Алдыңызда бас ийеміз, муғаллим.

Бұл уллы кәсіпте болсын табыслар,
Мийнетлериңіз туұры жолға баслар,
Халқымыз хәмийше айтар алғыслар,
Алдыңызда бас ийеміз, муғаллим.

Жалықпаң, шаршамаң сизге тилегим,
Бизди жетик етиұ баслы тилегиң,
Соғып турсын «Жас әулад» деп жүрегиң,
Алдыңызда бас ийеміз, муғаллим.

ЖОҒАЛТПАЙЫҚ, ДОСЛАР, АНА ТИЛИМИЗДИ

Жоғалмақта инсанларда ийбе-уят,
Жоғалмақта, әттең, хәтте, мәденият,
Бирақ, буны сезбейди инсаният,
Жоғалтпайық, енді Ана тилимизди.

Ана тилиң — анажаның емес пе?
Нәресте де дәслең «Ана» демес пе?
Тилди қәдирлесек шыңға келмес пе?
Жоғалтпайық, дослар, Ана тилимизди.

Қадирле, абайла, намыс-арың бил,
Басқа нең бар? Тилди пүткил барың бил,
Сазға қоссаң дуўтардағы тарың бил,
Жоғалтпайық, дослар, Ана тилимизди.

Ҳеш ким таза сөйлемейди, сездің бе?
Яки сен де өз тилиңнен бездің бе?
Бир рет болсын тил деп жаның ездің бе?
Жоғалтпайық, дослар, Ана тилимизди.

Қорқар инсан: пулсызлықтан, өлимнен,
Қорқпайды ҳеш жоғалттым, — деп тилимнен,
Етейин мен бир илтимас елимнен —
Жоғалтпайық, дослар, Ана тилимизди!

ТӨЗИМЛИ АНА

Мыңсан тәшиўишлери болса да,
Жүреги жасқа толып турса да,
Шыдап болмас сынақларды жеңеди,
Анадай төзимли ким бар дүньяда?!

Қыйналған болса да қыйналдым демес,
Аўырған болса да аўырдым демес,
Жаны азапланар, лекин билдирмес,
Анадай төзимли ким бар дүньяда?!

Иши жыласа да, жүзи күледі,
Көз жасларын жасырғысы келеді,
Ғам-тәшиўишти жасырмағыл, анажан —
Бәри бир перзентің оны биледи.

Куўанар гейде ол жас баладай,
Ақыл айтар-ақыллары данадай,
Тәрийплеўге тил жетпестей инсан ол,
Бул дүньяда ким төзимли анадай?!

ТАМШЫЛАР

Азапланар тийген яңлы қамшылар,
Сол қамшылар дәртлери негиз.
Ийегинен ашшы көз жас тамшылар,
Тамшылардан жаралар теңиз.

Теңиз! Теңиз суўы оғада шорлы
Көз жаслардан жыйналғанлықтан,
Терең... қанша жас төгипти-аў сорлы,
Дәрттен жаны қыйналғанлықтан.

Жүзин жуўған ашшы жаслар сол қыздың,
Қалбинен дәртлерин де жуўып па?
Толқытқан сол толқынлары теңиздин,
Өмиринен қайғыларын қуўып па?!

Таўсылмайды мөлт-мөлт жаслар төкпекте,
Буншама жас қалай сыяр көзине,
Эх, әттең, қыз сол теңизге шөкпекте,
Дәрт теңизи әжел болып өзине.

КЛАССЛАС

Билип қалдым бүгін, достым, сырыңды,
Жасырылған, ашылмаған қырыңды,
Пиво ишип, сигарета түтетип –
Жүргениңе арнап жаздым жырымды.

Қызықсынып еликледің өзгеге,
Кирмей ата-анаң айтқан сөзге де,
Дәм татып нәшебентлик бәлесинен,
Билип нәтийжесін илмей көзге де.

Басланды ма бәрі сол бір атымнан?
Өткел жолда қызығып бір татымнан,
Жыйнап ал, сен, ес-ақылың, класслас,
Тәсірленсең жазған усы хатымнан.

Ауырыулы өзі алдыннан өкпең,
Сен деп анаң қанша көз жасын төккен,
Сүйениш бол сен анаңа, класслас,
Таудай анаң көзі мөлтиреп шөккен.

Алжасасаң бул исим жигитлик десең,
Ағармас бул жаман иллеттен кесең,
Бүгін шалқып жүргенің менен, класслас,
Өкинесең ауырыу азабын шексең.

Бул нәрселер зыян етер саулығың,
Билесең ғой нәшебентлик жаулығын,
Шеклеу қойма өмиріңе, класслас,
Узақ жаса, көріп ақлық-шаулығың.

Жолатпа өкпеңе зыянлы түтин,
Болсын десең егер саўлығым пүтин,
Өзинди тыйып бул бәледен, класслас,
Жақынларың ушын өзинди күтин.

Көрингени көзиңе бүгин зор болып,
Шырмап атыр сени қара тор болып,
Жаным ашып атыр саған, класслас,
Қалма деймен ертеңги күн қор болып.

Билдирилген исенимди ақла сен,
Ата-анаң тәрбиясын жақла сен,
Бир керекли инсан болып, класслас,
Дәм татқан ас-дузыңды ақла сен.

ШАПАЛАҚ

(Хәзил аралас шын)

Денемди ыссы қуяшқа қуўырып,
Түн болғанша көше шаңын суўырып,
Эх, кешиктим-аў!-деп үйге жуўырып,
Ойнап келгенимде жедим шапалақ.

Қылма деген исин қылып күйдирип,
Ашыўына тийип қабақ үйдирип,
Гейде жақ жарысып, мушын түйдирип,
Қырсығып әжағамнан жедим шапалақ!

Таярлықсыз барсам тексерий келди,
Өткен күни устаз ескертий берди,

Ертең ата-ананды ертип кел, – деди,
Умытып устазымнан жедим шапалақ.

Дәрт береді Аллаһ сынар бендени,
Жыласам, бәнелеп дәрийұ хәр нени,
Бәлким, қыйнаұ ушын жаратқан мени,
Ең аұыры өмiрден жеген шапалақ.

ҮКЕМ

Жыр шығарып өзиндикин туұры деп,
Айтқаныңды қылдырасаң мийди жеп,
Қуұанамыз сени жубатсақ еплеп,
Еркелик минезиңнен күйемен, үкем.

Сөйлеп үлкенлерге тик қарар тұрып,
Үлкен бе, киши ме қарамай урып,
Керексиз ис баслап, төбелес қурып,
Көкирек минезиңнен күйемен, үкем.

Бундай минезиңнен тынышлық қайда,
Тек өзиңе зыян, жоқ хеш те пайда,
Қызысып арзымас гәпке де майда,
Ашыұшақ минезиңнен күйемен, үкем.

Барлық ислериңде бәрха шалалық,
Ойланбайсаң басым болып балалық,
Кирмес қулағыңа хеш бир даналық,
Қулақсыз минезиңнен күйемен, үкем.

Пайдаланар садалығың бала да,
Айталмай пикириң қалып жалаға,

Сыймас бул минезиң хәтте, далаға,
Садалық минезиңнен күйемен, үкем.

ЖАҚСЫ МА?

(Арамыздағы айырым адамларға арнап жазылды)

Досларым бар жығылғанда жоламас,
Шақырғанда айланып бир қарамас,
Дус келгенде хал сораўға жарамас,
– Сәлем, қалай, денсаўлығың жақсы ма?

Таслап қартайғанда ата-анасын,
Пуллап көк қағазға хәтте, баласын,
Езилерсең еситкенде наласын,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Жигерлер бирин-бири көралмайды,
Асып-тасып турса да бералмайды,
Аяғынан шалмастан жүралмайды,
Эй адамзат, усы исиң жақса ма?!

Өзим дейтин тек өзимшил ул болар,
Ойлағаны дүнья, байлық, пул болар,
Нәкәс бенде өз пәпсине қул болар,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Қуўанады дәртиңнен қан жыласаң,
Басып өтер сени, жерге қуласаң,
Умытады мың жақсылық қыласаң,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Урлап алар қанәәтленбей барына,
Яки күшлеп қулақ аспай зарына,
Көз тигеди, хәтте, өзге ярына,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Умытқан ийгилик, саўап, ийманды,
Тәўир көрер тек ҳарамнан жыйғанды,
Есиктен қайтарар келген мийманды,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Өсек қылар артынан, көрмей-билмей,
Менменсиреп ғәрипти көзге илмей,
Жүралмас мазақлап үстинен күлмей,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Рәхәтленер азап берсе өзгеге,
Арланбайды, уялмайды сөзге де,
Арзымас ертең кепинлик бөзге де,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Меҳир жоқ, етери зулым хәм жәбир,
Жаманлық қылады қәдемде хәр бир,
Жеркенер қабыллаўға хәтте, қәбир,
Эй адамзат, усы исиң жақсы ма?

Өткен аўыр күнин умытар демде,
Ойламайды «О дүнья»сын бир бенде,
Шаршадым жыр жазып сизлерге мен де,
Айтыңлар, дозаққа түспек жақсы ма?